

Ockovo dievčatko

(L. Gréta Fábryová)

Keď som bola malá, ocko si ma často posadil na plecica, behal so mnou, až kým som nevyškala od radosti. Alebo som mu sedela na kolenách a rozprávali sme si vymyslené rozprávky.

Teraz už mu na kolenách neseďavam. Ani sa so mnou nezhovára, vlastne si ma nevyšima. Som vyššia ako on, taká veža, narástli mi prsia, ktoré skrývam v neforemných svetoch a prišla aj tetka z Ameriky. Tak to volám, podľa mamy. Nenávidím tetušku, ktorá mi každý mesiac pripomína, že som žena.

„Milka, neprpli sa toľko s tým obedom a pod' mi pomôcť“. Mamin hlas je neúprosný.

Snažím sa jesť čo najmenej. Viem, že moja výška mi už ostane, s tým nič nenarobím, ale aj tak hladujem. Už skoro mesiac. A kúpila som si v lekárni elastické obvazy. Stiahnem si nimi hrudník, a vyzerám skoro ako predtým. Začala som tiež znovu nosiť dva zapletené vrkoče. Striehnem na ocka, kedy vojde do dverí, vždy som vtedy na chodbe a vrhám sa mu okolo krku. Tvári sa neprítomne, povie len :

„Ahoj, Milka“ - a to je všetko.

Mama mi nepovie ani toľko. Len sa na mňa mračí. Niekedy sa mi zdá, že máme doma prikázanú zónu ticha. Nikto sa s nikým nebaví, všetci sme schovaní ako ulitníky. Ani si nepamätám, kedy som u nás počula smiech.

Dnes mala prísť tetka z Ameriky. Nedostavila sa. Je to super pocit. A baby v škole obdivujú moju postavu. Vraj vyzerám ako fotomodelka, vypyujú sa ma na recept a ja len krčím plecami. Je mi fuk, čo si myslia. Na matike mi prišlo zle, odpadla som a triedna zavolala sanitku. Krava. Trčím kvôli nej v nemocnici. Veď už mi nič nie je. Tečie do mňa infúzia a všetci sa ma tu stále niečo vypyujú. Že čo som jedla a kedy, či bola tetka, kedy a koľko trvala, čo ma bolí a nebolí, idú mi na nervy. Chcem ísť domov. Volám z mobilu ockovi. Nedvíha.

A zrazu ma dali na vozík a prevádzajú ma. Na psychiatriu. Pokúšam sa vstať z vozíka, vytrhávam si infúzku z ruky a chcem zoskočiť. Ale ošetrovateľ ma chytí a prinúti zostať ležať. Musím ich presvedčiť, že som v poriadku. Kým príde ocko.

Už by som potom nikdy nebola jeho dievčatkom.

Mama

Vlečiem sa domov bez chuti, bez energie. Na Milku som príliš prísna a teba už pomaly ani nevidám. Stále rozmýšľam, čo sa vlastne stalo. Kedy, prečo, ako. V mysli mám samé otázky a žiadne odpovede. Je medzi nami stena, nevidíme na seba. Domov sa mi dnes vôbec nechce ísť. Ako včera, ako pred týždňom, ako stále. Chcem si vyzliecť vlastný život ako starý kabát a dopriať mu čistiareň. Intenzívny program, ktorý by vyčistil všetky krivdy, bolesti a smútky.

Keď pozriem na našu Milku a vidím ju stále s tými slúchadlami na ušiach, bielu ako krieda, smutnú, zamyslenú, je mi nanič. Tak rada by som sa s ňou porozprávala, povypytovala, čo má nové, ale akosi to nejde, už nie. Odvtedy, čo bojuje o tvoju pozornosť, som jej nepriateľ. Vidím, ako sa trápi a neviem jej pomôcť, neviem sa prinútiť spýtať sa ťa, čo sa deje. Hrdosť nie je zlá vec, božechráň, som hrdá, že som hrdá, len keby to tak svinsky nebolelo. Zdá sa mi, že som uviazla ako obesenec v slučke, ktorú som si sama pripravila. Prichádzaš a odchádzaš, s neprítomným pohľadom, zahĺbený do skrípt, do kníh, do fasciklov, je ti všetko jedno, nič sa nepýtaš, akoby náš vzťah bol mŕtvy, akoby sme obaja boli dávno mŕtvi.

Otec

Ťukám do počítača zbytočnosti. Viem, že som mal byť dávno doma.

Nikdy by som si nepomyslel, že sa dostanem do takejto situácie. Že budeme s Janou okolo seba chodiť ako cudzinci. Ničím už nepripomína tú ženu, ktorú som si kedysi vzal.

Keď vidím jej strhanú tvár, tie vyčítavé oči, cítim sa vinný. Vinný bez možnosti obhajoby.

V súdnej sieni bývam pánom situácie, klienti mi dôverujú, kolegovia si ma vážia. Vo

vlastnej rodine zrazu nie som veľavážený pán sudca, tu sa skôr cítim ako

obžalovaný...alebo dokonca ako odsúdený. Za veci, ktoré som nespôsobil, za zločiny,

ktoré som nespáchal.

Dokončím ďalší odsek. Pred očami sa mi zjaví Milka. V duchu vidím jej pružné telo, jej črty, ktorými sa čím ďalej, tým viac podobá na Janu z mojich spomienok . Moja malá Milka, ktorú som ešte nedávno hojdal na rukách, nenávratne zmizla. Pohľadom zavadím o fotku spreď rokov. Jana tu má oblečené modré pásikavé šaty. Má rada námornícky štýl, lode, more.

Milka je vo všetkom po nej. Teraz dokonca nosí aj dva vrkoče, aké nosievala Jana, keď som ju spoznal. V treťom ročníku na gymnáziu k nám do triedy prišlo nové dievča. Bystré, vtipné, pôvabné. Vždy, keď doma otvorím dvere, ocitnem sa v tej triede. Kontrast, ktorý denne musím znášať, ma znovu a znovu núti cítiť sa vinným.

Neskoré príchody, časté služobné cesty, snažím sa im obom vyhýbať, ako sa dá.

A mlčky čakám, že to všetko prejde.

Ale čo ak nie?